

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobkyně: **N. K.**, státní příslušnost Ukrajina, zastoupena Bc. M. P., proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2014, č. j. MV-86342-3/SO-2014

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, oddělení pobytu cizinců Jihomoravský kraj, ze dne 5. 5. 2014, č. j.: OAM-58533-40/DP-2012 byla zamítnuta žádost žalobkyně, podaná dne 18. 9. 2012, o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, vydaného za účelem podnikání a dále bylo rozhodnuto, že platnost povolení k dlouhodobému pobytu se podle ust. § 44a odst. 3, ve spojení s ust. § 35 odst. 3 a dále ve spojení s ust. § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona č.

326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“) neprodlužuje, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizinky na území. Napadené rozhodnutí žalovaného zamítlo odvolání žalobkyně proti citovanému předchozímu prvostupňovému správnímu rozhodnutí a toto zároveň potvrdilo.

II. Obsah žaloby

V rámci návrhu na zahájení řízení žalobkyně uvedla, že při svém rozhodování musí správní orgán určitý jev reálného života správně podřadit pod neurčitý právní pojem a zároveň zjistit, zdali je v souladu se zákonem. V této souvislosti odkázala na část odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, jenž citovalo z rozsudku Nejvyššího správního soudu, č. j. 9 As 80/2011 – 69 ze dne 19. 1. 2012 tuto pasáž: „Takový pojem zahrnuje i jevy nebo skutečnosti, které nelze obecně zcela přesně právně definovat. Jejich obsah a rozsah se může měnit, např. v závislosti na čase a místě aplikace právního předpisu. Zákonodárce tak vytváří správnímu orgánu prostor, aby zhodnotil, zda konkrétní případ lze podřadit pod neurčitý právní pojem, či nikoliv. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se pak uvážení správního orgánu zaměřuje na konkrétní skutkovou podstatu a její vyhodnocení, tzn. že je nutno nejprve objasnit neurčitý právní pojem a jeho rozsah, a poté hodnotit, zda skutečnosti konkrétního případu lze zařadit do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého právního pojmu. Použití neurčitých pojmů v právních předpisech vychází z požadavku na obecnost právní normy, jejíž obsah má za úkol konkretizovat aplikační praxi, která si vyžaduje pružně reagovat na nastalé situace. Právní normou nelze postihnout celou šíři možných překážek, které mohou v praxi nastat a nelze proto kazuisticky specifikovat jednotlivé skutkové podstaty.“

Žalobkyně dále upozornila, že žádost o prodloužení pobytu za účelem podnikání – OSVČ, byla podána dne 18. 9. 2012, rozhodnutí o zamítnutí žádosti bylo vydáno dne 5. 5. 2014 a žalobou napadené rozhodnutí bezmála 2 roky od podání žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu.

Žalobkyně namítala, že skutky, pro které správní orgán zamítl prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, se staly v letech 2009 – 2010. Podle názoru žalobkyně by zde měla být použita analogie promlčení, jako u správního deliktu, a to jeden rok. V letech 2012, 2013 a 2014 žalobkyně řádně plnila své povinnosti vyplývající z podnikatelské činnosti a řádně plnila účel pobytu na území ČR, a to podnikání jako OSVČ.

Aplikace neurčitého právního pojmu (tzv. jiná závažná překážka pobytu) není v daném případě v souladu se zákonem a správní orgán nedodržel stanovená pravidla v řízení, jež vydání správního rozhodnutí předcházelo.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobou napadená správní rozhodnutí byla vydána v řízení o žádosti a nešlo tedy o rozhodování o správním deliktu; analogie promlčení nemůže být použita. Před podáním žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení

k dlouhodobému pobytu za účelem: výkonný manažer – účast právnické osobě, s platností od 29. 10. 2010 do 28. 10. 2012. V průběhu řízení o žádosti žalobkyně podané dne 18. 9. 2012 bylo především jejím výsledkem prokázáno, že účel, pro který jí bylo předcházející povolení k dlouhodobému pobytu uděleno, fakticky po celou dobu od 29. 10. 2010 do 28. 10. 2012 neplnila. V souladu s ustálenou judikaturou správních soudů proto byla tato skutečnost posouzena jako jiná závažná překážka pobytu cizince na území ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 – 69 a žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio) a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V rámci návrhu na zahájení řízení žalobkyně nejprve připomněla právní základ žalobou napadeného rozhodnutí, a to ust. § 46 odst. 1 a § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců na území České republiky.

Z ust. § 46 odst. 1 citovaného zákona vyplývá, že pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1, § 33, 34, 37, 38, 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je povinen na požádání předložit doklad o zaplacení pojistného, uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.

Podle ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců na území České republiky platí, že dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky, nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Žalobkyně dále poukázala, že v ust. § 56 odst. 1 písm. j) citovaného zákona je použit neurčitý právní pojem – jiná závažná překážka pobytu cizince na území, přičemž tento neurčitý právní pojem je třeba nejprve objasnit, vč. jeho rozsahu a poté hodnotit, zda skutečnosti konkrétního případu lze zařadit do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého právního pojmu.

K této části žaloby uvádí soud následující. Obě žalobou napadená správní rozhodnutí obsahovala úvahu správních orgánů, v jejímž rámci došlo k objasnění tohoto neurčitého právního pojmu, jeho rozsahu a správní orgány taktéž řádně hodnotily, zda skutečnosti

v projednávané věci lze zařadit do rámce vytvořeného rozsahem neurčitěho právního pojmu, přičemž dospěly k závěru, že takovéto zařazení možné je. Úvahy prvostupňového správního orgánu i žalovaného odpovídají požadavkům uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu, č. j. 9 As 80/2011 – 69 ze dne 19. 1. 2012. Žalovaný (stejně jako prvostupňový správní orgán) dospěl k závěru, že žalobkyně neplnila účel, pro který jí bylo uděleno předchozí povolení k dlouhodobému pobytu (výkonný manažer – účast v právnické osobě PALANEO, s.r.o.), přičemž tuto skutečnost lze posoudit jako jinou závažnou překážku pobytu žalobkyně na území České republiky ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců na území České republiky v souladu s judikaturou soudů rozhodujících ve správním soudnictví (viz např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2013, č. j. 9 A 66/2010 – 50, publikovaný ve sb. NSS č. 2951/2014 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 – 69).

Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobkyně fakticky nenaplnila účel, pro nějž jí bylo dne 29. 10. 2010 vydáno nové povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž toto bylo vydáno za účelem označeným jako „výkonný manažer – účast v právnické osobě“, konkrétně jakožto statutárním orgánu obchodní společnosti – jednateli PALANEO, s.r.o. se sídlem ve Vyškově, Průmyslová 742/8b. Žalobkyně, jak sama uvedla, v období platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného dne 29. 10. 2010 s platností do 28. 10. 2012 tuto činnost fakticky nijak nevykonávala. V rámci jejího výsledku provedeného dne 4. 11. 2013 uvedla, že pracovala před dvěma týdny jako uklízečka ve Ždánicích, a to na základě živnostenského listu, který má od roku 2009. Pokud jde o její výdělečnou činnost od r. 2009, uvedla, že dělala i balicí činnosti v Pustiměři v továrně na vzduchotechniku, byla tam asi tři týdny v roce 2012, dále dělala u firmy Mivokor v Polné, kovovýroba, asi dvakrát po dva týdny v minulém roce. Většinou ale žalobkyně dělá úklidové práce, uklízí ubytovnu ve Vyškově. Dále žalobkyně vypověděla, že žádným jiným činností uvedeným v jejím živnostenském oprávnění se od r. 2009 nevěnovala. Žalobkyně sice společnost PALANEO, s.r.o. zná, žádnou faktickou činnost pro tuto společnost však nevykonávala; co znamená, že má být v této společnosti jako podnikatel, neuměla objasnit. Za uvedeného stavu správní orgány dovodily zcela v souladu se shora citovanou judikaturou, že dlouhodobé neplnění účelu předchozího pobytu (zde po celou dobu pobytu) znamená naplnění pojmu „jiné závažné překážky pobytu cizince“ ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců na území České republiky.

Žalobkyně dále v návrhu na zahájení řízení upozornila, že žádost o prodloužení pobytu byla podána u správního orgánu dne 18. 9. 2012, přičemž rozhodnutí o zamítnutí žádosti bylo vydáno dne 5. 5. 2014 a napadené rozhodnutí žalovaného až dne 6. 8. 2014, což je bezmála dva roky od podání žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu.

K této části žaloby soud uvádí, že podle konstantní judikatury soudů rozhodujících ve správním soudnictví je lhůta pro vydání správního rozhodnutí zakotvena v ust. § 71 odst. 3 správního řádu pouze lhůtou pořádkovou s tím, že samotné nedodržení této lhůty nemůže být důvodem pro zrušení správního rozhodnutí soudem (viz např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2011, č. j. 9 A 128/2010 – 33).

Žalobkyně dále namítala, že skutky, pro které správní orgán zamítl prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, se staly v letech 2009 – 2010. Měla by zde být tedy použita analogie promlčení jako u správního deliktu, a to jeden rok. V letech 2012 – 2014 žalobkyně řádně plní své povinnosti vyplývající z podnikatelské činnosti a řádně též plní účel pobytu na území ČR, a to podnikání jako OSVČ.

K této části žaloby uvádí soud následující. V rámci předmětného řízení správní orgány mj. posuzovaly, zda žalobkyně naplnila účel předchozího pobytu povoleného od 29. 10. 2010 do 28. 10. 2012. Zároveň správní orgány také zkoumaly aktuální situaci žalobkyně, tak jak je uvedeno v protokolu o jejím výsledku ze dne 4. 11. 2013, jak bylo z něj soudem citováno. Žalobkyně dále kromě shora uvedených skutečností v rámci výsledku na otázku, jakým způsobem si opatřuje zakázky, uvedla, že její kamarádky odjely na Ukrajinu a poprosily ji, aby šla místo nich, aby je zastoupila, přičemž sama si zakázky neshání. Trvalé úklidové práce nemá, většinou zastupuje své známé a kamarádky, které jedou domů, pracuje místo nich, peníze dostává od kamarádek, za které pracuje. Zároveň bylo zjištěno, že žalobkyně fakticky nevykonává činnost výkonného manažera – jednatele společnosti PALANEO, s.r.o., tuto společnost sice zná, ale žádnou práci pro ni, jak sama uvedla, nevykonávala. Není tedy pravdou, že by se zjištěné skutečnosti měly odehrát pouze v letech 2009 – 2010, ale jak žalovaný, tak prvostupňový správní orgán, zjišťovali, zda žalobkyně v rámci předchozího pobytu plnila účel, pro nějž jí byl umožněn. Není proto možné se ani dovolávat analogie promlčení, jak tomu žalobkyně v rámci návrhu na zahájení řízení činí. Žalobkyně tedy od samého počátku platnosti povolení k dlouhodobému pobytu od 29. 10. 2010 neplnila účel, pro nějž jí byl vydán, spočívající v činnosti výkonného manažera účasti v právnické osobě (jednatel společnosti PALANEO, s.r.o.). Na základě tohoto zjištění správní orgány vyhodnotily tuto skutečnost jako závažnou překážku pobytu žalobkyně na území České republiky v souladu s ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců na území České republiky. Použití analogie promlčení, jak se jí žalobkyně dovolává, nemá v nyní řešeném řízení o žádosti o prodloužení pobytu místo.

Interpretací a aplikací neurčitého právního pojmu jiné závažné překážky pobytu cizince na území se správní orgán prvního stupně v jeho žalobou napadeném rozhodnutí velmi podrobně zabýval a své úvahy aplikoval na zjištěný skutkový stav, přičemž žalovaný tyto úvahy aproboval. Nelze dovodit, že by správní orgány nedodržely zákonem stanovená pravidla řízení ve vztahu k uplatněným žalobním námitkám.

V. Závěr a náklady řízení

S ohledem na skutečnost, že krajský soud neshledal žalobní námitky důvodné, rozhodl postupem podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. tak, že podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta, proto žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak, jakožto úspěšnému

účastníkovi řízení, právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. 4. 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu